

T D M E

MAGAZINE

ЛЮТИЙ 2020

ІНСТИТУТ ЛЮДИНИ

**MISS&MISTER
IL 2020**

Початок покладено!

ОКРИЛЕНИЙ КОХАННЯМ ІЛ

14 лютого - свято,
чи звичайний день?

НЕВАЖЛИВО ХТО, ВАЖЛИВО, ЩО ВІКУХА

Інтерв'ю з головою РСС
Інституту філології

Не чекали? А ми повернулись! І поки ви сидите вдома, робите дистанційку і намагаєтесь не підчепити ніяку заразу, ми хочемо нагадати, яким був лютий. Прекрасний час, коли масові заходи ще були дозволені. Для багатьох цей місяць символізує початок другого семестру навчання, але для нас (тих, хто утримав роки буде згадувати не лише пари, а й активне студентське життя) лютий - це час кастингів. Час для того, щоб відкрити друге дихання та починати підготовку до нових масштабних проєктів. Яких саме - читайте далі. А також, давайте не забувати про День закоханих, який не обійшов стороною й Інститут людини. І як би ви не ставилися до цього свята: скептично чи романтично, на сторінках точно знайдеться стаття, яка буде вам до вподоби. Тому, перегортай сторіночку і насолоджуйся!

ЗМІСТ

Жінка-глава	04
Смачно, тому що з любов'ю	08
Про людей у танцях і танці в людях	10
Хто твоє справжнє кохання?	12
Обережно, авітаміноз!	14
MISTER&MISSтичний кастинг	16
ІЛ знову за кермом настрою	18

ЖІНКА- ГЛАВА

Ми переконані, що жінка здатна впоратися з будь-чим у цьому світі, зокрема - з посадою голови інституту. Ми взяли інтерв'ю у ще однієї girlboss нашого університету - Хоровець Вікторії.

Авторка: Фролова Валерія

-Привіт, Вікуха! Почнемо інтерв'ю? Наше перше запитання: як ти стала главою?

- Главою я стала абсолютно простим та нецікавим способом. Попереднім головою був Андрій Михайлюк (до речі, привіт тобі, сподіваюсь, ти будеш все це читати) він самостійно вирішував, хто залишається і стане новою главою, адже так прийнято в Інституті філології, по суті, ні з ким цього не узгоджуючи, але цей вибір завжди збігався з вибором усіх студрадовців, тому ніколи не було ніяких претензій. Таким способом я була вибрана весною. Пам'ятаю, у нас були збори на 13:10, десь о 12 прийшов Михайлюк і сказав: «Пішли прогуляємся по коридору?». Ми мабуть кола три намотали по другому поверху. Він розповідав про відповідальність бути главою, обов'язки і таке інше. А вже на зборах він оголосив усій студраді про своє рішення.

-Якою була твоя реакція на новину про призначення?

-Я була дуже рада, тому що після новорічного ярмарку, який влаштувала студрада, відчула у собі дивне відчуття. Не можна сказати, що це була влада, це скоріше впевненість у тому, що я можу щось робити сама. Тому коли мені про це повідомили, я сказала, що готова та зроблю все від мене залежне.

-Як ти вважаєш, Андрій Михайлюк не пожалкував про свій вибір?

-Я думаю ні, сподіваюсь, він дуже радий цьому. Адже він неодноразово підходив після івентів нашого університету та зокрема інституту і казав, що це було круто, навіть краще, ніж у минулому році, і що я все роблю вірно.

-Чи зіштовхувалась ти із заздрістю зі сторони усієї студради чи окремих людей, які, можливо, теж були претендентами на цей пост?

-Ніколи такого не було, я думаю, що якщо це навіть і обговорювалося (тобто кілька кандидатур на посаду голови студради), то через те, що думку глави студради дуже поважають, ні у кого не закрадається думка про те, щоб протирічити цьому рішення.

-Чи є у тебе якісь привілеї, як у глави студради і чи користуєшся ти цим?

-У мене нема ніяких особливих привілеїв. Я можу виокремити тільки те, що моє слово завжди цінується і враховується. За допомогою моїх суджень вирішуються проблеми, проте важко назвати це привілеєм. Скоріш за все, це просто честь, тобто якщо є якийсь питання з неочевидною відповіддю, то скоріш за все воно буде вирішено так, як скажу я. Ще я маю можливість захищати думку багатьох, наприклад, прийшов до тебе якийсь першокурсник і поскаржився на викладача і в тебе є можливість повідомити це комусь із адміністрації, чи навіть тому самому викладачу про таку ситуацію і те, що її треба якось вирішувати. Мені просто круто від усвідомлення того, що я можу щось вирішити і комусь допомогти.

-Наступне питання: ти - глава, яка усе постійно контролює, чи ти не втомлюєшся від цього?

-Ні, мені це дуже подобається! Ось вам інсайд інфа: я дуже люблю створювати якісь пункти правил, яких повинні дотримуватися усі. Отримую задоволення від розписування абсолютно кожному, що він повинен зробити, у деталях. У нас навіть є порядок денний на дванадцятьох аркушах А4, який розписаний до кінця року, тому що мені було просто в кайф це робити усю ніч. Правда, я дуже сильно від цього кайфую. Вважаю це для себе відпочинком, я не відпочиваю, коли дивлюсь якісь відео на ютубі, мій мозок розвантажується, лише коли я складаю плани на день чи тиждень. У мене в голові все розкладено по полицках, і якщо складається ситуація, де людина не виконує своїх обов'язків, то це скоріш за все вже буде не моя провина, "тому що я все розписала", а провина цієї людини.

-Добре. А як ти все встигаєш?

-Я не встигаю. Насправді, я вважаю, що главство це моя «недоробота»: це не можна назвати повноцінною роботою, бо нема заробітної плати, але не можна назвати хобі, бо є якісь обов'язки. Чесно кажучи, якби мені за це платили, мабуть, займалася б цим усе своє життя. Я дуже кайфую від всього, що відбувається в моєму житті завдяки тому, що я - глава. За знаком зодіаку я - близнюки, і тому я - дуже соціальна людина. Мені приносить велике задоволення спостерігати за тим, як люди за моєї підтримки розвиваються.

-А зараз провокаційне питання: якщо б ти не потрапила в інститут філології, то куди ти хотіла вступити саме в Грінченка, щоб далі розвивати свої амбіції, як студрадівця, а далі вже як голови?

-Ми ж говоримо про паралельний Всесвіт, а там можливо все, то я б хотіла бувати кожен місяць у новому інституті та факультеті нашого університету. Кожен місяць я б накопичувала досвід і брала щось нове від кожного структурного. Звісно, це неможливо без команди, тому якщо б я подорожувала, то тільки разом, бо без команди неможлива продуктивна робота. Дуже багато залежить від цього.

-Чи можна сказати, що у вас у студраді панує тоталітарний режим?

-Ні, тому що для мене тоталітарний режим - це коли тебе обмежують у діях і не дають свободу. А я просто люблю все контролювати. Так, я можу бути жорсткою і категоричною в своїх діях, але я ніколи не придушую якісь амбіції своїх колег. У них є простір для того, щоб створювати щось нове та цікаве, я не забороняю їм креативити. Тому те, що відбувається, насправді, не можна назвати тоталітарним режимом.

-Розкажи, будьласка, як ти познайомилась з Інститутом людини?

-Насправді, я познайомилась, ще коли була на першому курсі, це був 2017 рік. Тоді мені вперше "десь у період ОМЯ" розповіли, що є такий проєкт, як New Year Grinch Show. Я була дуже активною першокурсницею і загорілась ідеєю участі у ньому. Через якийсь час Лера Куклінова розповіла про те, що буде збиратися команда учасників. Я, звісно ж, погодилася на це, а потім були перші збори з такими ж активістами з ІЛ. Серед яких були Лера Зе Бест і Тьома (теж теперішня студрада). Також забула сказати, що я дуже сильно тоді фанатіла від Підборисовиків, тому студрада ІЛ сподобалась мені відразу. Я вважаю, що це велика заслуга Лєри Куклінової та Аміра, адже саме вони показали нам, що вони на одній хвилі, і саме вони зв'язали ту дружбу, яка існує і донині. Моє ставлення до Інституту людини дуже позитивне, адже я обожаю людей, які діють не по шаблону - для мене це справжній ріст, тому що я люблю щось новеньке: той самий журнал, «Борисова лавка» і так можна перераховувати до нескінченності. Я їх дуже сильно люблю та сподіваюся на бомбічну співпрацю і в наступному році.

-Я знаю, що у вашому інституті прийнято здавати каденцію навесні, хочеш щось побажати цій людині?

-Я побажаю одне - бути сміливою, це дуже важливо, адже коли я починала своє главство, я ніби була такою крутою, класною та впевненою у собі, але коли для тебе відкриваються такі можливості твоєї посади і коли така відповідальність перекладається на твої плечі, ти розумієш, що хочеться інколи помовчати. Це неправильно - потрібно говорити, говорити і ще раз говорити, навіть коли тобі здається, що це неправильно, треба вчитися висловлювати свою думку іншим людям і бути сміливим.

ПРО ТЕ, ЯК Я СТАРАЛАСЯ НЕ ДЛЯ ТІЄЇ ЛЮДИНИ

Авторки: Наташа Турченко, Віка Лось

У мене з моєю другою половинкою є маленька традиція: коли він приїжджає до мого містечка, я готую йому щось смачненьке. Наприклад, печиво. Оскільки після цієї зустрічі ми не побачимося довго, потрібно щось особливе, правда? Звісно, ця особлива річ – морквяний торт. Скільки б цукру чи моркви там не було – любові більше. До того ж, я спекла два торти, щоб кожен міг насолодитися. Один залишила вдома, а другий я занесла до тітки, щоб пригостити кожного і там. Звісно, я поспішала дістати та показати свій шедевр, не попередивши, що окремі шматочки чіпати не потрібно і забула їх біля рюкзака.

Ось той довгоочікуваний день, Юра приїде до мене перед своїм від'їздом на навчання за декілька сотень кілометрів. Прокинувшись вкотре від нетерплячки, але вже вчасно, я одразу почала збиратися. Остання дія перед виходом з дому – торт. Коли я побачила пустоту біля рюкзака, в ту ж секунду я впала в стадію «заперечення» та побігла до холодильника. Згадала, що тітка планувала їхати до моєї сестри до Києва. Досі пам'ятаю її, пронизане виною, мовчання. Стадія «гнів» довго чекати себе не змусила, і рука потягнулася до телефону й до гнівних повідомлень сестрі з бажанням приємного смаку.

ПРО ТЕ, ЯК Я ЇМ ЧУЖІ ТОРТИ НА ДЕНЬ ЗАКОХАНИХ

Одразу моя мама вирішила приїхати до мене в гості для того, щоб ми погуляли Києвом, побачили щось нове і, звичайно, привезти мені щось смачненьке як студенту. Вона приїхала і говорить: «Уявляєш, я сьогодні просинаюся і бачу біля ліжка стоїть торт, ну я думаю: «Цікаво, що це за торт? Ну я тобі його і привезла. Ось він». Я подумала: «Ого, нудобре». Згодом я заходжу в Телеграм і бачу, як моя сестра просто КАПСОМ пише мені: «Приємного смаку! Взагалі-то, я приготувала цей торт спеціально для Юри!». У моїй голові, крім «Ееее, дідько», нічого не було.

Я в цій ситуації не винна і до цих пір не знаю, чому моя мама взяла його, і чому торт був біля ліжка теж не зрозуміла. Виявилось, що вона викладала із свого рюкзака речі і залишила торт у місці, де його б ніхто не з'їв.

Коли я вже прийшла в гуртожиток, я зателефонувала своєму другу, Сергію Гаргуну зі словами: «Я тобі зараз таке розкажу!». Він зайшов до мене у кімнату, ми почали їсти торт у той час, як я розповідала історію, а він каже: «Ну, за Юру!».

ПРО ЛЮДЕЙ У ТАНЦЯХ І ТАНЦІ В ЛЮДЯХ

Авторка: Катя Зайнчківська

А ви колись у дитинстві чули від подружок слова: «Ой, так гарно рухається, точно виросте танцюристкою!»? Добрячій половині читачів цього журналу точно знайома ця фраза. Як мінімум тому, що абсолютна більшість студентів Інституту людини – дівчата. І кожна поважаючи себе матуся вважає за обов'язок відвести своє дитя на танці. Когось вистачає на одне заняття (особисто мене це спіткало з бальними танцями), когось на декілька років, а когось танці переслідують усе життя.

До чого я це веду? Кастинг до єдиної та неповторної танцювальної команди університету Grand Flavah! Відчуваєте, як стало спекотніше? Так, лютий і справді був переповнений кастингами та відборами. 12 лютого вже вчетверте актовa зала цетрального корпусу наповнилася людьми, що хотіли показати на що вони здатні та, в ідеалі, потрапити до команди. Завдяки цьому кастингу ряди "Тигриків" поповнилися однією людиною з нашого Інституту – Колісниченко Лільою. Вона поділилась враженнями про вступ до команди:

“Я танцюю з 3 років (у садочку я пройшла міні-кастинг, і зі словами «пластична дівчинка, у якої є майбутнє» мене взяли в команду народних танців, з якою я протанцювала 7 років з одним і тим же номером у різних місцях, але не в тому суть. Оскільки вчуся я вже на 3 курсі, то можу вважатися старенькою для кастингу (хотіла прийти раніше, але не вірила в свої сили, коротше стрьомно було). Цього року особливо нічого не змінилося, було стрьомно ще більше, бо нікого не знала, і зв'язка на перший погляд здавалася нереальною для мене. Цікавий факт: мені випав номер 26 (а це дата мого дня народження), і коли я його отримала, зрозуміла що це доля, і не пройти кастинг просто не можу. Благо, зірки зійшлися, мене взяли, і тепер моє щасливе число - 26. Як мені тренування? Ходжу на репетиції, бачу прекрасних людей, які надихають, і не вірю, що я частина цієї великої родини. Після першого ж тренування зрозуміла, що пляшечки 0,5 води не вистачить для мого виживання. Кожна репетиція, як серія класного серіалу, де всі вони різні, іноді важкі для перегляду, але такі особливі, що затягує мінімум сезонів на 20.”

А от моя історія в Grand FlavaH почалася трошки раніше, майже рік тому. Варто зазначити, що до цього я танцювала лише в ансамблі народного танцю, та й було це настільки давно, що окрім базових позицій рук і ніг та розбитого дзеркала в танцювальній залі, в моїй пам'яті нічого не залишилося. І ось, після шестирічної перерви в танцях, на ОМЯ 2018 я бачу на сцені крутих людей у фіолетових світшотах і не розумію хто це. Не розумію, але хочу до них. Пройде півроку, і я опинюсь у цій команді. Спочатку було страшно, і складалося враження, що у мене нічого не виходить, але згодом я починала відчувати себе все більш впевнено. З тих пір пройшло вже немало часу, багато виступів і ще більше репетицій. Досі кайфую від усього, що тут несеться і хочу вдосконалюватись далі. Поки ви самі не відчуєте - не зрозумієте ті емоції, які переживаєш, коли стоїш на сцені, а на тебе дивляться твої друзі, усміхаються і плескають у долоньки. І хоч я не поціновувач рожевих шмарклів та ванільних цитаток, але впевнено можу сказати, що Grand FlavaH став для мене справжньою танцювальною сім'єю. Тож дочекайтеся завершення карантину та готуйтеся побачити ДЕЩО. 5, 6, 7, 8...

ХТО ТВОЄ СПРАВЖНЄ КОХАННЯ?

Авторка: Слонченко Євгенія

«Джон Ватсон вважає, що кохання для мене – загадка, але її хімія неймовірно проста...та руйнівна»

Шерлок Холмс (BBC)

Кохання. Магічне слово, яке оспівували тисячі письменників. Загадка, над якою билися мільйони мислителів. Почуття, яке створювало та руйнувало імперії, звеличувало людей, створювало шедеври та калічило долі. Але що таке кохання? На відміну від поетів та філософів, науковці однозначно можуть відповісти на це питання.

Кохання – хімічний процес. Воно зароджується не у серці, а у мозку. Його основне завдання – не розводити метеликів у підшлунковій, а стимулювати статеві органи до розмноження. Для багатьох ця інформація не є новою, а романтичним натурам вона не подобається. Тож, давайте конкретизуємо: що саме відбувається з людиною, коли зароджується кохання?

Перша стадія – пристрасть. Найбільш важлива для біологів, адже саме на цьому етапі відбувається викид статевих гормонів – тестостерону та естрогену. Але, звичайно, ніхто не кидається на першу зустрічну людину протилежної (чи своєї) статі. Щоб не казали активні феміністки, але жіночі стегна та груди підсвідомо оцінюються чоловіками, як здатність до успішного виношування та народження дитини. А волосся та шкіра – як показники загального здоров'я.

Жінки ж, хочуть того чи ні, але звертають увагу на ширину плечей та руки чоловіка, як демонстрацію сили, яка необхідна для захисту її та потомства. Крім того, кожна людина має свій унікальний запах. Тільки у тому випадку, якщо запах людини сподобається, то ми відчуваємо пристрасть. Тому, не зловживайте парфумами.

Друга стадія – потяг. Незалежний від пристрасті стан, який формується і між друзями. Але у міжстатевій атракції має набагато яскравіший прояв. У закоханих зменшується рівень серотоніну, що, до речі, відбувається і при обсесивно-компульсивному розладі. Дофамін стимулює секрецію тестостерону, підвищується кількість білка в організмі. Від його кількості, на думку вчених, залежить інтенсивність любовного потягу. Третя стадія – прив'язаність. Лише вона врятує ваші стосунки, якщо їм більше двох років. Вона ж гарантувала людині родину. Усе завдяки окситоцину та вазопресину, які виробляє гіпофіз. Останній, разом з відомими гормонами радості, активно виробляється організмом після статевих актів, що пояснює їх важливість у стосунках. Але будьте обережні, адже прив'язаність дуже легко перетворюється у звичку. Яка, як і будь-яка адикція, лікується дуже тяжко та боляче.

Тож, фізіологи пояснили, як саме створюється кохання. Але чому ми обираємо саме цю конкретну людину, а не он того красунчика чи красуню, з нереальним почуттям гумору? Усе дуже просто – подібне притягує подібне. Закони фізики (крім закону збереження енергії) та лірики не владні над психологією людських стосунків. Почуття пристрасті лишається на совісті фізіології, розпусність контролюється мезо- та макрорівнями, але часто стосунки обумовлені рівнем краси партнерів. Одне з досліджень полягало у тому, що вчені зібрали велику кількість людей і кожен із них проголосував наскільки привабливий інший. Кожен мав свою оцінку від 1 до 10, відому лише дослідникам. У великій залі, 10 починали фліртувати з 10, 1 з 1, а середина приблизно сходилася між собою. Виключення ж продиктовані рівнем самооцінки.

Потяг, у свою чергу, не базується лише на пристрасті та зовнішності. Тут мірилом виступають набагато складніші аспекти: спільні вподобання, погляди та цінності. Лише за умови частого та якісного спілкування люди можуть полюбити одне одного. Але, звичайно, якщо намагатися цілеспрямовано виховувати в собі схожість на об'єкт вашої симпатії – нічого хорошого з цього не вийде. По-перше, награність з часом почне підсвідомо відчуватися партнером. По-друге, повна та ідеальна схожість є нудною, необхідна індивідуальність.

По-третє, такі стосунки ніколи не будуть щасливими. Недарма, у ТОП-10 вдалих місць для знайомства з другою половинкою, науковці відносять університет, роботу та зустрічі у спільних знайомих. Прив'язаність, яка призводить до вдалих довготривалих стосунків та успішного шлюбу є ще більш складною. Тут грають роль патерни поведінки партнерів, які повинні бути схожими. Спільні загальні уявлення та цілі у житті. Звичайно, саме на цьому рівні яскраво помітно вплив батьківської родини. Усі ми чули, що дівчатка обирають чоловіка за еталоном батька, а хлопець – дружину за прикладом матері. Але це правило працює тільки у тому випадку, якщо їх стосунки були вдалими, а загальний сімейний клімат – комфортним. У іншому ж разі, ми шукаємо максимальну протилежність до своїх батьків. Сам же офіційний шлюб потроху відмирає, адже перестав бути необхідним аспектом соціального схвалення. Але майже усі, у юнацькому віці (17-21 рік) починають шукати свою другу половинку, адже така вже людина істота – соціальна, стадна, не створена для самотності.

Якщо зібрати усі вищевказані факти, можна вивести свого ідеального і реального партнера. У якості змінної не рекомендую серйозно використовувати гороскопи та маски в Instagram! Головна запорука щасливих стосунків – любов до себе та внутрішня гармонія.

ОБЕРЕЖНО, АВІТАМІНОЗ!

Авторка: Марина Агапій

Нехай проблеми та незгоди не роблять у житті погоди!

Лютий – кохання. Лютий – самоаналіз. Лютий – місяць, коли ти нічого не хочеш, але багато чого повинен. Коли хочеться простого людського: під ковдрочку із чимось солоденьким під звуки літніх підліткових драм та різдвяних комедій, бо твої думки і душа застряли десь між. Ти вже готовий щось змінювати, але все ще даєш собі паузу.

Знайомо? А все тому що лютий – це місяць, коли в життя кожного вкрадається весняний авітаміноз, який тримає нас у своїх незатишних обіймах аж до кінця березня.

Авітаміноз – це захворювання, спричинене відсутністю в організмі необхідних вітамінів. Після зимової “сплячки” нашому організму потрібні сили, а відтак – вітаміни, щоб адаптуватися до нового режиму та побороти сезонну депресію.

Причинами авітамінозу є, зазвичай, зниження фізичних навантажень та нераціональне харчування під час зимоньки-зими. Рідше ними можуть виступати спадкові патології, які порушують засвоєння певних вітамінів.

Серед ознак спостерігаються:

- Головний біль
- Втома
- Млявість
- Нудота
- Сонливість
- Часті застуди
- М'язова слабкість
- Погана концентрація уваги

Дратує все? Депресивні стани? Волосся сухе та ламке, багато випадає, шкіра лущиться, а нігті сильно шаруються? Так-так, твоєму організму об'єктивно не вистачає вітамінів на порозі в сонячну весноньку. І проблема тут у тому, що нестача цих вітамінів може обернутися для твого організму серйозними ускладненнями.

Тож лови шматочок пам'яток-порад, які можуть допомогти тобі сформуванню свого раціону, врятуватися від нестачі вітамінів та побороти перманентний сум:

1. Можливо, найочевиднішою порадою є пити комплекс вітамінів. Зазвичай, це вітаміни групи В, а також вітаміни А, Е, С. Вони зможуть компенсувати речовини, які знаходяться у дефіциті, тим самим підтримуючи організм у нормі. Не забудьте проконсультуватися з лікарем, адже самолікування може бути шкідливим для вашого здоров'я.

2. Для концентрації уваги можна запропонувати їсти гранати, зелені яблука, або кілька шматочків чорного бородинського хліба.

3. Для покращення пам'яті посели на полиці свого холодильника ананас, авокадо чи моркву. А на перерві між парами можна погризти горішків.

4. Не стане зайвим для твого імунітету і вітамін С – один грейпфрут чи два апельсини в день можуть покращити кровообіг та підняти моральний дух!

5. Швидкість розумової діяльності стимулюють калій і кальцій. У особливо напружену днину з'їж на сніданок декілька шматочків сиру і помідор, а в універ можна прихопити пару сирків з курагою й чорносливом.

З власного досвіду дам таку раду – збільш кількість годин, відведених на сон, адже ніщо так не відновлює твою енергію, як добрий відпочинок. Поніжся в ліжечку на вихідних подовше, розслабся. Нехай проблеми та незгоди не роблять у житті погоди, а жоден авітаміноз не зітре вашу усмішку та не змусить депресувати напередодні нових пригод!

Авторка: Ася Курило

MISTER & MISSТИЧНИЙ КАСТИНГ

10 лютого 2020 року, 14:30, 320 аудиторія. Пари вже ніби скінчились, але у коридорі якась метушня. Всі щось шукають, кудись поспішають. Таких красивих молодих людей на один квадратний метр на поверхх нашого корпусу не було вже дуже давно. Через напруження, яке існує у просторі, можливість загоряння цілком може стати реальністю. Хтось намагається додумати концепцію свого творчого номеру, хтось згадує усі молитви, що існують і починає вірити у потойбічні сили, хоча раніше ставився з презирством до подібних маніпуляцій. Зі сторони це виглядає, м'яко кажучи, дивно, і якщо ви не розумієте, що відбувалося то 100-відсотково не слідкуєте за нашими соцмережами. Так-так-так, як уже всі могли здогадатися, у цей день проходив кастинг «MISS&MISTER IL 2020».

Вам не здається, саме MISTER. Вперше в історії проведення шоу подібною формату, судді будуть обирати не лише MISS IL, а й MISTERa IL. Якимось навіть незвично писати про це.

На організаторах та учасниках цього року лежить просто величезна відповідальність, адже нашому Інституту виділили актову залу центрального корпусу Київського університету ім. Бориса Грінченка. Самі розумієте, наскільки піднята тепер планка, і ми просто не маємо права "вдарити обличчям у бруд". Кастинг полягав у розповіді концепції та/або демонстрації творчого номеру, а також у відповідях на кілька запитань про спроможність витримати конкуренцію, наявність часу та психологічну підготовку до можливих непередбачуваних ситуацій.

Після кастингу «MISS&MISTER IL 2020» були затверджені кандидатури учасників шоу та розіслані привітання з офіційного акаунту. До речі, підписуйтесь на @grinch.il.mm, щоб бути в курсі всіх новин. Попереду нас чекають довгі й наполегливі репетиції, щоб довести, що Інститут людини може запалити сцену головного корпусу й показати “хто тут матуся”! Бажаю усім продуктивної роботи та підтвердження усіх покладених сподівань. Хочеться лише додати кілька слів від учасників про емоції після кастингу та очікування від самого шоу. Тому читайте і насолоджуйтесь, далі буде...

«Мої очікування? В один вечір підняти на вуха центральний корпус. Що ще можу сказати: спочатку думав, що цей захід не буде дуже атмосферним, але після всіх цих фотосесій, репетицій змінив своє ставлення. Тут є позитивна атмосфера, й взагалі приємно ще раз займатися спільною справою з гарними людьми.»

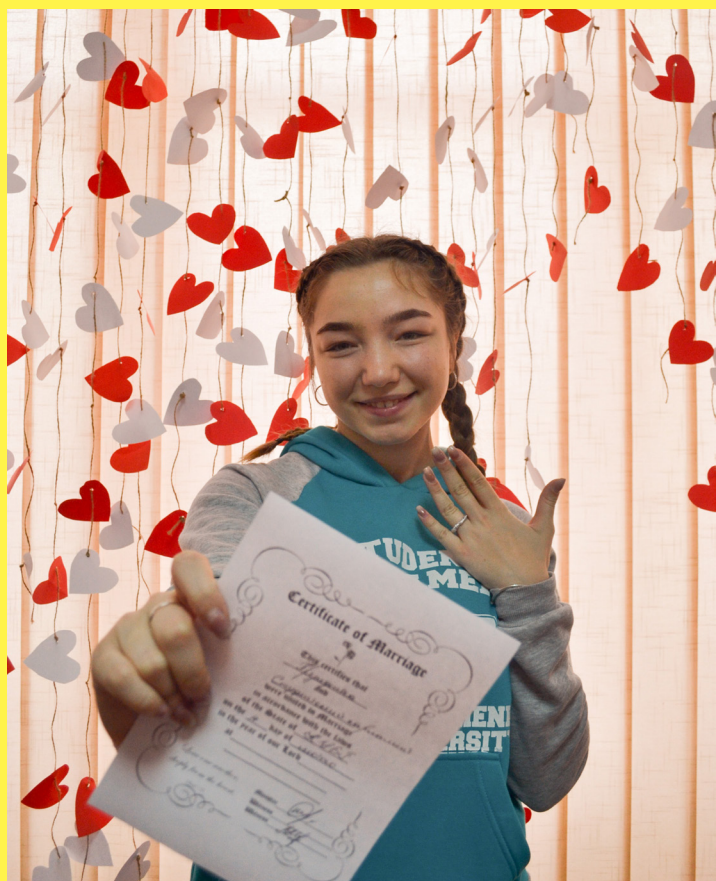
«Потрапив на містера взагалі спонтанно, за порадою старости групи. Спочатку вагався, чи варто воно того, але зараз розумію, що не дарма прийшов сюди. Вперше у житті так кайфував від тематичних фотосесій. Під час виступу хочу зарядитися позитивними емоціями від публіки й інших учасників та подарувати заряд позитиву у відповідь. Бажаю всім удачі!»

«Підготовка до цього конкурсу складається із щоденних репетицій, моря і маленького візочка сліз, які були чи з причини безмежної радості або через зіткнення з внутрішніми бар'єрами, при яких ти розумієш, що настав той момент, коли потрібно переступити та йти далі, ставши на сходинку вище і краще себе минулого. Ну і, мабуть, найголовніше - атмосфера: інколи я впадаю у стан ностальгії за тим, що ще не закінчилося, мені уже важко уявити, що коли закінчиться підготовка, то усі ми знову поринемо у сіру рутину навчання, роботи і так далі. Я навіть і не уявляла, що люди, які оточують і підтримують тебе на цих репетиціях, можуть подарувати тобі крила, і ти можеш робити те, що у твоїх думках здавалося неможливим.»

ІНСТИТУТ ЛЮДИНИ ЗНОВУ ЗА КЕРМОМ НАСТРОЮ

Авторка: Наташа Турченко

Кожного року ми чуємо фрази: “Ненавиджу День закоханих”, “ Це комерційний день і не більше”, “День рожевого картону”. То давайте розберемося, чому так кажуть? А тому, що багато людей не можуть зрозуміти всю романтику цього дня та по-справжньому відчутти, що таке - День Святого Валентина.

Цьогоріч ІЛ допоміг вловити всю суть цього свята. Як? Ярмарком, звичайно. У холі можна було відчутти апетитний запах жуйок “Love is” і бути під впливом піднесеного настрою оточення. У зіницях усміхненого обличчя переливалися теплі рожево-червоні барви, а за щічками стояв хрумкіт святкового печива. До речі, на пальчиках багатьох красувався відблиск обручки. Так, на заході можна було увійти в шлюб, отримавши обручку (Невже в ІЛ дозволені одностатеві шлюби?).

Присутні не пожалкували про рішення відсвяткувати цей день тут, адже вкотре відчули справжню магію свята. Ми подарували любов не тільки один одному, а й притулку для тварин, на допомогу якому пішли кошти, отриманні на ярмарку.

НАД ЖУРНАЛОМ ПРАЦЮВАЛИ

Автори:

Фролова Валерія,
Турченко Наташа,
Зайнчківська Катерина,
Слонченко Євгенія,
Агапій Марина,
Курило Анастасія

Головний редактор:

Зайнчківська Катерина

Редактори:

Курило Анастасія,
Амосова Марія

Фотографи:

Зайнчківська Катерина,
Курило Анастасія

TDME

Редакція журналу
“ТамДеМиЄ”
Київський університет
ім. Бориса Грінченка
Інститут людини
м.Київ, бул. І.Шамо, 18/2

З питань співпраці звертайтеся
до головного редактора
kateryna.18.05@gmail.com

Наші соціальні мережі:
Instagram: [il_grinchevkivci](https://www.instagram.com/il_grinchevkivci)
Telegram: [il_grinchevkivci](https://www.telegram.com/@il_grinchevkivci)
Facebook: Студенти
Інституту людини